

Stratna a Nalapan

Jana Kuricová-Tomalová

Stratna a Nálepan

Jana Kuricová-Tomalová

Autor: © Jana Kuricová-Tomaľová
Ilustrácie: © Lubomír Krajcár
Korektúra: Natália Kapustová
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš

Rok vydania: 2019

ISBN: 978-80-8197-244-7 pdf

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

DIAMANTY

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna ubolená, utrápená, vystrašená dušička Amálka. Na prvý pohľad by sa zdalo, že je presne taká istá ako stovky rovnako ubolených, utrápených, vystrašených duší, no táto bola predsa len trochu iná. Amálka sa totiž rozhodla, že sa už viac nechce trápiť, sužovať a neustále sa triasť strachom, väčšinou už ani nevediac prečo. Nevedela, čo má presne robiť, aby sa to zmenilo, no uvedomovala si, že ak s tým neurobí nič, tak sa to jej trápenie veru neskončí dobre. To nemohla v žiadnom prípade dopustiť. Veď toho chcela ešte v živote toľko zažiť! Dlho-predlho bol jej život len samé trápenie a problémy, takže už bol najvyšší čas to zmeniť!

A tak milá Amálka, aby zistila, čo má urobiť, čítala veľa múdrych kníh o živote, trápení, znovunájdení šťastia a pokoja, navštevovala rôzne semináre a prednášky, no okrem všakovakých poučiek, čo všetko by mala a nemala, jej to veľa osohu nedalo. Až raz na jednom takom sedení si k nej na chodbe prisadla zvláštna duša. Bola usmiata ako slniečko, zjavne úplne spokojná sama so sebou a so svojím životom. Volala sa Kvetinka a na prednášky chodila len preto, aby pomohla strateným dušičkám opäť nájsť cestu k sebe. No nie ako prednášajúci! Skôr tu bola ako tichý pozorovateľ a pomáhala len tým, ktorí o jej pomoc skutočne stáli.

„Ahoj! Volám sa Kvetinka. Vídavam ťa na každom seminári a prednáške. Ak ťa to neurazí, čo také vzácne si stratila, že to tak neúnavne hľadáš?“ spýtala sa usmiata duša.

„Sama netuším, čo vlastne hľadám. Viem len, že sa už viac nechcem trápiť a sužovať. Stačilo! Dost! Už nevládzem,“ odpovedala smutne Amálka.

„Prepáč, ale máš pocit, že svoje šťastie nájdeš práve tu?“ začudovala sa Kvetinka.

„A kde mám teda hľadať? Keď si taká múdra, tak mi teda porad,“ odvrkla Amálka.

„No, bolo by azda najvhodnejšie, keby sme spolu najprv prišli na to, čo vlastne hľadáme. Čo ty na to?“ odpovedala a venovala Amálke milý úsmev.

„Ako chceš na to prísť ty, ktorá ma vôbec nepoznáš, keď som to doteraz

ani ja sama nezistila?“

„Veľmi jednoducho. Ja poznám tie správne otázky a ty odpovede. Zahráme sa na lekára a pacienta. Na stanovenie správnej diagnózy musí lekár poznať nielen symptómy, ale aj spúšťače týchto symptómov. Rovnako aj my potrebujeme zistiť, čo spúšťa tvoje pocity smútku, bolesti, strachu, trápenia a touto hrou by sme tomu mohli prísť na koreň,“ trpezlivo vysvetľovala Kvetinka. Pozrela Amálke do očí, z ktorých vyčítala zvedavosť aj obavy a čakala na jej reakciu.

„Zdá sa mi to riadne strelené. Hrať sa ako malé deti mi určite nepomôže, ale môžeme to skúsiť. Možno to predsa len bude mať nejaký úžitok. A ak aj nie, aspoň sa zabavíme,“ odvetila a konečne sa na jej tváričke zjavil aspoň náznak úsmevu.

„O.K. Začíname. Ja som lekár a ty pacient. Dobrý deň. Čo vás trápi? Ako vám môžem pomôcť?“ začala Kvetinka šarmantne hrať svoju úlohu.

„Dobrý deň. Som celá ubolená, utrápená, smutná. Cítim strašnú únavu, takže niekedy už ani nevládzem vstať z postele. Budete mi s tým vedieť pomôcť, prosím?“ chopila sa svojej úlohy Amálka.

„Určite sa o to aspoň pokúsim. Hmm, vravíte smútok. Takže musíme zistiť, odkiaľ pramení. Z čoho ste taká smutná a utrápená?“

„Veď to práve netuším. Už dlho rozmýšľam nad tým, odkiaľ sa to berie, no na nič múdre som zatiaľ neprišla,“ zachmúrila sa Amálka.

„Ahaaaa, tak tu je pes zakopaný! Výborne!“ potešila sa Kvetinka.

„Čo je na tom podľa vás také výborné?“

„To hneď pochopíte. Povedali ste, že nad tým už dlho premýšľate, no ak chceme zistiť príčinu, musíme na to ísť celkom inak. Rozum totižto dokáže vyprodukovať milióny nezmyslov, ktoré s realitou často nemajú nič spoločné. Tak ako myšlienky prúdia z hlavy, tak pocity prúdia zo srdca a smútok je predsa pocit, nie myšlienka. Takže sa pokúsime započúvať do hlasu vášho srdiečka a možno budeme o niečo múdrejší.“ Kvetinka venovala Amálke hrejivý, upokojujúci úsmev a pokračovala ďalej: „Skúste chvíľu ignorovať vlastné myšlienky a venujte pozornosť len svojmu smútku. Snažte sa ho precítiť srdcom a nie rozumom.“

Amálka si pomyslela, že sa Kvetinka dozaista zbláznila, no keďže